

ΕΤΟΣ 51ον

10 Αυγούστου 2003

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 32 (2619)

ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΧΙΣΜΑΤΑ

«Μή ἤ ἐν ὑμῖν σχίσματα»

Ὁ ἀπ. Παῦλος πληροφορήθηκε ὅτι στήν Κόρινθο ὑπῆρχαν μεταξύ τῶν χριστιανῶν φιλονικίες, οἱ ὁποῖες δημιουργοῦσαν διαιρέσεις καί σχίσματα στό σῶμα τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτό μέ τήν ἐπιστολή του τοῦς γράφει τό αὐτονόητο. Τοῦς ἐπισημαίνει ὅτι ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά ἔχουν ἐνότητα στήν ὁμολογία τῆς πίστεως –«τό αὐτό ἠέγητε πάντες»– καί ὅτι δέν πρέπει νά ὑπάρχουν μεταξύ σας σχίσματα. Οἱ διαιρέσεις ἀπομακρύνουν ἀπό τήν ἀλήθεια, ψυχραίνουν τήν ἀγάπη καί ἀποκόβουν τοῦς ὑπαίτιους ἀπό τό Χριστό.

Στό Σύμβολο τῆς Πίστεως ὁμολογοῦμε τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Λέμε ὅτι πιστεύουμε «eis Μίαν... Ἐκκλησίαν». Δέ θά μπορούσαμε νά τό ἤμε αὐτό, ἄν μέσα της ἐπικρατοῦσαν διχογνωμίες καί διαιρέσεις, πού διασποῦσαν τήν ἐνότητά της. Ἕνας εἶναι ὁ Χριστός, ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, ἕνα εἶναι τό σῶμα Του. Αὐτό τό ἕνα ἐκκλησιαστικό σῶμα συνάπτει σέ ἐνότητα ὅλα τά διαφορετικά μεταξύ τους μέλη, μέ τά ποικίλα χαρίσματα καί τίς διαφορετικές προελεύσεις.

Ἡ ἱστορική πείρα

Αὐτά διδάσκει ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἄν ὅμως μελετήσουμε τήν ἐκκλησιαστική ἱστορία ἀπό τοῦς ἀποστολικούς χρόνους μέχρι τίς μέρες μας θά δοῦμε, ὅτι αὐτά πού κυρίως καταγράφονται εἶναι διχογνωμίες, σχίσματα καί αἵρέσεις, γεγονός πού κάνει τήν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία νά μοιάζει λίγο θεωρητική. Ἔτσι, ἕνας «ἐξωτερικός» μελετητής τῆς ἱστορίας δυσκολεύεται νά ἐντοπίσει ἱστορικές ἀποδείξεις τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας, γι' αὐτό συνήθως δέν μιλά γιά «Μία» Ἐκκλησία, ἀλλά γιά πολλές. Συνέπεια μάλιστα τῆς ἀντίληψης, ὅτι οἱ Ἐκκλησίες εἶναι πολλές, εἶναι προβολή τῆς ἀνάγκης γιά «ένωση τῶν ἐκκλησιῶν». Σ' αὐτό τό σημεῖο πολύ συνοπτικά πρέπει νά ποῦμε ὅτι αὐτή ἡ «ἐξωτερική» προσέγγιση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἀγνοεῖ τή φύση τῆς Ἐκκλησίας, καθώς καί τίς προϋποθέσεις τῆς ἐνότητάς της. Ἡ ἐνότητα βιώνεται ἀπό τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀνάλογα μέ τό μέτρο

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. α΄ 10-17)

Σχίσματα και φατρίες

Ἀδελφοί, παρακαλῶ ὑμᾶς διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, **καὶ μὴ ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα**, ἧτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ. Ἐδηλώθη γάρ μοι περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί μου, ὑπὸ τῶν Χλόης ὅτι ἔριδες ἐν ὑμῖν εἴσι. Λέγω δὲ τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ὑμῶν λέγει· Ἐγὼ μὲν εἶμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλῶ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ. Μεμέρισται ὁ Χριστός; Μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν; Ἡ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε; Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ ὅτι οὐδένα ὑμῶν ἐβάπτισα εἰ μὴ Κρίστον καὶ Γάϊον, ἵνα μὴ τις εἴπῃ ὅτι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐβάπτισα. Ἐβάπτισα δὲ καὶ τὸν Στεφανᾶ οἶκον· λοιπὸν οὐκ οἶδα εἴ τινα ἄλλον ἐβάπτισα. Οὐ γὰρ ἀπέστειλέ με Χριστὸς βαπτίζειν, ἀλλ' εὐαγγελίζεσθαι, οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

τῆς πνευματικῆς τους ώρίμανσης, ανάλογα μέ τό κατά πόσο πέρασαν ἀπό τό φόβο στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μέ τή νόμιμη εὐαγγελική ἀθλήση. Ἐξω ἀπό τήν εὐαγγελική ἀγάπη βιώνεται σέ διαφόρους βαθμούς ὁ κατακερματισμός καί ἡ διαίρεση. Καί κάτι ἀκόμη. Ὅταν μιλοῦμε γιά πολλῆς Ἐκκλησίας ἀγνοοῦμε τό περιεχόμενο μέ τό ὅποιο ἔχει φορτισθεῖ ὁ ὅρος «Ἐκκλησία» μέσα στήν ἀγιογραφική καί πατερική παράδοση· δέ σημαίνει ἀπλῶς σύναξη λαοῦ, ἀλλήλα τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Καί ἐπειδή «εἷς ἄρτος, ἕν σῶμα οἱ πολλοί ἐσμέν» (Α΄ Κορινθ. 10, 17) δέν υπάρχουν πολλῆς Ἐκκλησίες.

Τό θεμέλιο τῆς ἐνότητας

Ἀντίθετα πρὸς τοὺς «ἐξωτερικούς» μελετητές τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς ὁ ἀπ. Παῦλος, στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, μάς δίνει τά στοιχεῖα πού χρειάζεται μία «ἐσωτερική» προσέγγιση αὐτοῦ τοῦ θέματος.

Ὁ ἀπ. Παῦλος ἀντιμετωπίζοντας προβλήματα διαιρέσεων ἀνάμεσα στοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου, ἐντοπίζει τό θεμέλιο τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας στό νοῦ καί τή γνώμη. Γράφει στοὺς Κορινθίους: «ἧτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί καί ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ». Μέ τό νοῦ ἀποκτοῦμε τή γνώση τοῦ Θεοῦ. Μέ τή γνώμη ἐκφράζουμε τήν ἐλευθερία τῆς ἐπιλογῆς, τίς προτιμήσεις, τίς συμπάθειες ἢ τίς ἀντιπάθειες μας. Εἶναι φανερό ὅτι ἡ γνώμη ἐπηρεάζεται ἀπό τά πάθη μας, τά ὅποια, ὅταν εἶναι ἰσχυρά, καθύπτουν τή ψυχή μας καί δέν ἀφήνουν τό νοῦ μας νά γνωρίσει τό Θεό, ὅσο εἶναι στόν ἄνθρωπο δυνατό. Ὅταν λοιπὸν δέν ἔχουμε προσωπική γνώση τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐπιβεβαιώνει ἐμπειρικά τήν πίστη πού διδαχθήκαμε, δέν πρέπει νά ἴεμε αὐθαίρετες δικές μας ἀπόψεις, πού δημιουργοῦν διχογνωμίες, ἀλλήλα νά «ἴεγουμε τό αὐτό» μέ τοὺς ποιμένες καί διδασκάλους μας. Τό «ἧτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί» εἶναι προτροπή γιά συστηματική ἐσωτερική ἐργασία, ὥστε νά φωτισθεῖ ὁ νοῦς μας μέ τό φῶς τῆς ἀληθινῆς γνώσεως. Ἄν ἡ ἐκκλησιαστική μας ζωὴ δέν ἀποβλέπει στήν ἀπόκτηση αὐτοῦ τοῦ φωτισμοῦ –πού δωρίζει ὁ Θεός σέ ὅσους κα-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί, εἰς τό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά λέγετε ὅλοι τό ἴδιο καί νά μὴν ὑπάρχουν διαιρέσεις μεταξύ σας, ἀλλά νά εἴσθε ἐνωμένοι μέ τό ἴδιο πνεῦμα καί τήν ἴδια γνώμη. Διότι ἐπληροφορήθηκα γιά σᾶς, ἀδελφοί μου, ἀπό τοὺς ἀνθρώπους τῆς Χλόης, ὅτι ὑπάρχουν ἔριδες μεταξύ σας. Ἐννοῶ τοῦτο: καθένας ἀπό σᾶς λέγει, «Ἐγώ εἶμαι τοῦ Παύλου», «Ἐγώ τοῦ Ἀπολλῶ», «Ἐγώ τοῦ Κηφᾶ», «Ἐγώ τοῦ Χριστοῦ». Μήπως ἔχει μοιρασθῆ ὁ Χριστός; Μήπως ὁ Παῦλος ἐσταυρώθηκε γιά σᾶς; Ἡ μήπως ἐβαπτισθήκατε εἰς τό ὄνομα τοῦ Παύλου; Εὐχαριστῶ τόν Θεόν πού δέν ἐβάπτισα κανέναν ἀπό σᾶς παρά τόν Κρίσπον καί τόν Γάϊον, διά νά μὴν μπορῆ νά πῆ κανεῖς ὅτι ἐβαπτισθήκατε εἰς τό δικό μου ὄνομα. Ἐβάπτισα ἐπίσης καί τήν οἰκογένειαν τοῦ Στεφανᾶ. Ἐκτός ἀπ' αὐτούς δέν γνωρίζω ἐάν ἐβάπτισα κανέναν ἄλλο. Ὁ Χριστός δέν μέ ἔστειλε νά βαπτίζω, ἀλλά νά κηρύττω τό εὐαγγέλιον, ὅχι μέ σοφία ρητορικῆν, διά νά μή χάσῃ τή δύναμίν του ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ Χριστοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

θαρίζουν τόν οὐρανό τῆς ψυχῆς τους ἀπό τά νέφη τῶν παθῶν– τότε ἔχουμε λανθασμένη ἄποψη γιά τήν ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας μέσα στόν κόσμο.

Ἡ φιλόνηκη γνώμη

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐπισημαίνει ὅτι εἶναι δυνατό νά εἴμαστε «κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῷ», ἀλλῆ ὅχι «καί ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ», ὅπως συνέβαινε στήν Κόρινθο, ὅπου ὁ λαός εἶχε διαιρεθεῖ ἀνάλογα μέ τό ποιόν διδάσκαλο προτιμοῦσε. Τά σχίσματα, δηλαδή πού ἐμφανίσθηκαν ἐκεῖ δέν ὀφείλονταν σέ διαιρέσεις κατά τήν πίστη, ἀλλῆ σέ διαιρέσεις κατά τή γνώμη. Γίνονταν, ὅπως χαρακτηριστικά λέει, «κατά ἀνθρωπίνην φιλονεικίαν». Εἶναι πράγματι φοβερό νά σκεφθεῖ κανεῖς ὅτι μπορεῖ νά βρεθεῖ ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία –τήν Κιβωτό τῆς σωτηρίας– ἐπειδή εἶναι «φιλόνηκος» στή γνώμη, ἐνῶ εἶναι ὀρθοδοξότατος στήν πίστη. Ἡ ὑπεροψία καί ὁ ἀχαλίνωτος θυμός «καταρτίζουν» τή «φιλόνηκη γνώμη». Γι' αὐτό χρειάζεται νά χαλινώνουμε τό θυμό μας μέ τήν ἀγάπη καί νά ἡμερεύουμε τή λογική μας μέ τήν ταπείνωση, ὥστε νά μένουμε ἐνωμένοι μέ τό «ἐν σῶμα» τῆς Ἐκκλησίας.

π. Θ.Α.Β.

10 Αὐγούστου 2003: ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Λαυρεντίου ἀρχιδιακόνου, Ἐπιστοῦ ἐπισκόπου Ρώμης τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν († 258).
Ἦχος: βαρύς – Ἑωθινόν: Η' – Ἀπόστολος: Α' Κορ. α' 10-17 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιδ' 14-22.
Η ΕΠΙΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 17 Αὐγούστου, Θ' Μαθαίου.
Ἀπόστολος: Α' Κορ. γ' 9-17 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. ιδ' 22-34.

ΟΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ ΜΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟ

Εἰς τὰς ἱεράς ἀκολουθίας τῆς Ἐκκλησίας μας δίδεται πάντοτε ἰδιαίτερα θέσις εἰς τὴν προσωπικότητα τῆς Παναγίας Μητρὸς τοῦ Κυρίου. Ἄλλ' ὑπάρχουν, ὡς γνωστόν, καὶ ὠρισμένοι ἀκολουθιαὶ ἀφιερωμένοι ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν Παναγίαν. Ἐξ αὐτῶν, οἱ περισσότερον δημῶδεις καὶ κοινόχρηστες εἶναι οἱ ἀκολουθίες τῆς «μικρᾶς» καὶ τῆς «μεγάλης» παρακλήσεως. Περιλαμβάνουν θερμὰς δεήσεις καὶ ἱκεσίας δι' ὅλας τὰς δυσκόλους περιστάσεις καὶ ἀνάγκας τῆς ζωῆς μας, εἰς τὰς ὁποίας, ὡς πιστοὶ καὶ εὐσεβεῖς χριστιανοί, συνηθίζομεν νὰ ἐπικαλούμεθα τὰς πρεσβείας καὶ τὴν μεσιτείαν καὶ τὴν ἀσφαλῆ προστασίαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

«Δέσποινα καὶ μήτηρ τοῦ Λυτρωτοῦ, δέξαι παρακλήσεις ἀναξίων σῶν ἱκετῶν», ψάλλει, μὲ πόνον καὶ μὲ πόθον βαθύν, κάθε πιστὸς πρὸς τὴν Παναγίαν. Καὶ ἡμεῖς ἀπευθύνομεν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὰς παρακλήσεις μας πρὸς Αὐτήν, ὁ καθένας μὲ τὰ προσωπικά του αἰτήματα, καὶ ὅλοι μαζί εὐχόμεθα *«Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους μὴ παρίδης, Παρθένε...»*.

*(Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν ἐκδόσεων μας
ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΤΟΥΣΤΟΥ)*

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΘΕΟΜΗΤΩΡ, τοῦ ἁγίου Νικολάου Καβάσιλα (λόγοι στὴ Γέννηση, τὸν Εὐαγγελισμό καὶ τὴν Κοίμησιν· μὲ εἰσαγωγή, μετάφραση, σχόλια).

ΘΕΟΤΟΚΟΣ, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ (ὁμιλία στὴ Γέννησιν καὶ τρεῖς ἐγκωμιαστικοὶ λόγοι στὴν Κοίμησιν· μὲ εἰσαγωγή, μετάφραση, σχόλια).

ΘΕΟΜΗΤΟΡΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ (Μητροπ. Πατρῶν Νικοδήμου) 102 κηρύγματα γιὰ τὸν Ἀκάθιστο Ὑμνον, τὴν Ὁδὴ τῆς Θεοτόκου καὶ τὸ Θεομητορικὸ ἑορτολόγιον.

ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΤΟΥΣΤΟΥ (Μητροπ. Πατρῶν Νικοδήμου) 98 κηρύγματα γιὰ τὴ Μικρὴ καὶ Μεγάλῃ Παράκλησιν καὶ τὰ ἁγιογραφικὰ καὶ ψαλμικὰ ἀναγνώσματά τους.

ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ ΑἶΝΟΣ (Μητροπ. Γουμενίσσης Δημητρίου). Ἐντρύφημα τῶν πιστῶν, μὲ ὑμνολογικὸ καὶ πατερικὸ ὕλικό γιὰ θεομητορικὰς ἑορτὰς.

ΟΙ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ (Μητροπ. Φθιώτιδος Νικολάου). Οἱ ἱερὲς ἐμφανίσεις τῆς Παναγίας σὲ Ἁγίους, οἱ ὀλοφάνερες παρουσίες τῆς στοὺς πιστοὺς.

ΠΑΝΑΓΙΑ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ (Γεωργίας Π. Κουνάβη). Τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλον ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱεραίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξιν, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μὲσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>
